

Mar do Orzán

Deixádeme escoitar o bruar das ondas,

que veñen do mar.

Deixádeme ver os salseiros de prata,

desta mar turquesa e azul.

Dixádeme ulir os recendos salgados das algas máis poéticas,

que arriban de a cabalo deste bravo mar.

Deixádeme sentir as augas máis frías

aloumiñar a miña cálida pel.

Deixádeme embarcar xunto a Pomponio, Estrabón e Plinio

para así descubrir o Portus Magnus Artabrorum.

Deixádeme que mude en argonauta,

e navegar polo “golfo” máis fermoso,

que descubriron as xentes máis ousadas, antes ca nós.

Deixádeme apampar coa fuxida do sol polo Portiño.

Deixádeme ancorar na praia das Lapas

e estomballado sobre a area

admirar o Facho máis eterno

creado polos chegados desde Roma.

Deixádeme que retorne ao “golfo” e,

despois de arrodear o Facho,

procure nas furnas salvaxes de Punta Herminia,

tesouros gardados por ninfas marinas, ben fermosas.

Deixádeme espido de corpo e alma,

e traédeme de volta á enseada do Orzán.

e cando isto aconteza... “Jasón” e mais eu seremos UN,

e bicaremos a area de cor branca coma o caolín.